

Pavasara neprāts

Joku luga 3 cēlienos

Darbojošās personas:

*Dakterīte
Vecā Mokša*

1. mājas iemītnieki:

*Arnis – Maijas vīrs un nesen dzimušā Kārlīša tētis.
Maija – viņa sieva
Mammucis – Arņa mamma
Veronika – ļoti šarmanta kaimiņiene labākajos gados.*

2. mājas iemītnieki:

*Antons
Laila – viņa sieva
Sinca – viņu meita
Dace – Antona māsa, kurai laukos ir liela saimniecība*

3. mājas iemītnieki:

*Kārklīšs Jānis
Kārklīņa Anna
Liene – Annas māsa*

1. cēliens

Jaunība

1. aina

1. mājas pagalms. Izsvaidītas bērnu rotaļlietas, žāvējas mazu bērnu drēbītes, bērnu ratiņi, utt. Centrā trīs dārza atpūtas krēsli. Divos krēslos sēž Arnis un Maija. Trešais atslēts pret sienu. Maijai uz acīm saulesbrilles, sauļojas. Arnis lasa avīzi. Kaut kur dziļumā var dzirdēt bērna raudas.

Arnis (*skaļi sauc. Neapmierināts*). Mammuci! Vai tu vienreiz nevari nomierināt to bērnu?

Maija (*pievienojas*). Jā! Tas nav izturams! Kā lai tādā troksnī atpūšas?

*Bērna raudas apklust. Arnis un Maija atkal ērti iekārtojas atpūtas krēslos.
Bērna raudas atsākas.*

Arnis, Maija (*skaļi un neapmierināti.*) Mammuci!

Uznāk Mammucis. Pelēka, salikusi večiņa, apsietu lakatiņu ap galvu, un izbalējušu virtuves priekšautu ap vidu. Vienā rokā bērnu drēbītes, otrā grozs. Iekšā raud bērns.

Arnis. Kārlītis raud!

Mammucis (*nervozī. Karinot drēbītes*). Zinu, mīļais! Es tūlīt! Tikai drēbītes izkāršu un uz veikalu pēc maizītes aizskriešu.

Maija (*pieceļas pussēdus un noņem brilles. Domā*). Kārlītis nevar palikt viens. Kas viņu pieskatīs, kamēr iesi uz veikalu? Ņem Kārlīti līdzi!

Mammucis (*nopūšas*). Labi, mīļā! Ņemšu Kārlīti līdzi!

Arnis (*paceļ galvu un piebilst*). Un nopērc man vienu aliņu!

Mammucis. Labi, mīļais! Nopirkšu tev vienu alutiņu.

Pabeidz izžaut bērna drēbītes un aizsteidzas.

Maija (*nogaida, kad Mammucis aizgājis*). Padomā tikai, ja es neko nebūtu teikusi, mammucis atstātu Kārlīti vienu pašu. Par ko viņa domā!

Arnis (*piekrītoši*). Jā, viņa tāda izklaidīga pēdējā laikā! Zini... (*Arnis pieliecas tuvāk Maijai*) ...vakar viņa nebija izgludinājusi manu kreklu. Nācās iet uz darbu ar negludinātu.

Abi domā.

Maija. Un šorīt nebija izvārīta kafija brokastīm. Es pati vārīju.

Arnis. Un ja tā padomā, tad arī māja vairs nav tik kārtīga, kā agrāk.

Maija. Un esi ievērojis, cik Kārlītis pēdējā laikā bieži raud? Tas tāpēc, ka mammucis viņu sliktāk pieskata.

Arnis (*domīgi*). Ja nu viņa ir saslimusi?

Maija (*neizpratnē*). Ar ko Mammucis var saslimt? Dzīvo visu dienu pa māju un rotaļājas ar Kārlīti. Kā te var saslimt! Jebkura cita vecmamma būtu laimīga par tādu dzīvi – augu dienu ar mazdēlu, ne par ko nav jāuztraucas, mēs visu nokārtojam.

Arnīs (*piekrīt*). Jā! Laikam gan. (*Atlaižas atkal krēslā*).

Atskan Kārlīša raudas.

Maija, Arnīs (*kopā*). Mammucis!

Uzskrien Mammucis.

Mammucis (*nervozī*). Jā, mīļie!

Maija. Kārlītis atkal raud!

Mammucis (*grib skriet pie Kārlīša*). Tūlīt nomierināšu, mīļais!

Arnīs (*apstādina viņu*). Un vai tu alu atnesi?

Mammucis. Tūlītīnās atnesīšu, mīļais! (*Grib skriet prom*).

Maija. Un jāvēra kartupeļi! Vakariņas agrāk ēdīsim. Mēs šovakar uz diskotēku gribam aiziet.

Mammucis. Tūlītīnās mizošu, mīļā! (*Grib skriet prom*).

Maija (*nosodoši*). Un Kārlītis vēl aizvien raud...

Mammucis (*skrien prom*). Tūlītīnās, mani...

Kāds klauvē. Uznāk Veronika. Sieviete gados, labi ģērbta, kopta, cepuri galvā, enerģiska. Nepiespiesti. Paņem krēslu, ērti iekārtojas. Lietišķi pamāj ar galvu Maijai un Arnim. Stūrītī sarāvušos Mammuci viņa neredz.

Veronika. Nu, kā tad iet jūsmājās? (*Maijai. Rāda rokas*). Tikko biju pie manikīra. Tā esot šī pavasara modernākā krāsa, saucas "Pavasara neprāts". Laba, vai ne?

Maija piekrītoši māj ar galvu. Arni saruna par nagu lakām neieinteresē, un viņš atkal pievēršas avīzei. Mammucis, neviena neievērots, vēl aizvien stāv aizmugurē un klausās.

Veronika (*turpina čalot*). Mūsu kosmētiskajā kabinetā tagad ir tāda laba dūņu maska, pēc tam jūties kā par trīsdesmit gadiem jaunāks. Kolosāla sajūta! Tev vajadzētu izmēģināt!

Maija (*neizlēmīgi rausta plecus*). Nezinu, tas varētu būt dārgi... Un man jau vēl nevajag.

Veronika (*pārliecināti*). Par sevi vienmēr ir jā rūpējas, savādāk palaidīsies un pēc tam nekādas maskas nepalīdzēs. Es tā uzskatu, ja tu esi nekopta, nolaidusies, bez manikīra, pedikīra, bez frizūras, ja tev tā visa nav, tad tevis arī nav!

Maija pasmejas un atmet ar roku. Mammucis uzmanīgi klausās. Pasper kādu soli tuvāk.

Veronika (*izvelk no somas bukletu*). Mēs, no pensionāru kluba, gribam braukt ceļojumā uz Parīzi. Ir pāris brīvas vietas, domāju, jā piedāvā kaimiņiem!

Arnīs (*noliek avīzi*). Uz Parīzi? Kad?

Veronika. Jau nākamnedēļ.

Arnīs (*ar nožēlu*). Vai, es netieku, darbs neļauj!

Maija. Bez Arņa es nebraukšu.

Veronika (*nopūšas*). Žē! Tik izdevīga cena! (*Domā. Ierauga stūrītī ierāvušos Mammuci*). Varbūt jūsu Mammucis gribētu braukt?

Mammucis, iepriecināts par piedāvājumu, grib kaut ko teikt. Kad Arnis un Maija iesmejas, viņa apraujas.

Arnis (*smejas*). Jūs jocīgi runājat, Veronikas kundze! Mammucis, savos gados, uz Parīzi?

Veronika (*domā. Pie sevis skaita. Tad, izbrīnīti*). Jūsu Mammucis nav nemaz tik vecs! Mēs ar viņu kopā gājām skolā. Tikai pāri gadu vecāks par mani tas jūsu Mammucis. Ja es varu braukt, kāpēc lai viņa nevarētu?

Maija (*smejas*). Nu gan salīdzinājāt – jūs un Mammucis!

Arnis (*tādā tonī, kas nozīmē, ka saruna par šo tēmu tiek izbeigta*). Un kas pieskatīs Kārlīti, ja Mammucis aizbrauks? Viņa nekad negribēs atstāt mūsu Kārlīti.

Veronika (*pieceļas*). Nu ja tā, tad neko! (*Dodas prom, tad apstājas. Vairāk pie sevis*). Mammucis, mammucis... Kā tad viņai īsti bija vārds? Vienmēr tikai Mammucis! Pa šiem gadiem aizmirsies... (*Aiziet, tā arī Mammuci stūrītī neuzrunājusi*).

Mammucis (*pie sevis atkārto*). Vienmēr tikai Mammucis...

Dodas prom. Tad pēkšņi apstājas pusceļā un it kā sastingst. Iegrimst domās. Pēkšņi izmainās.

Iztaisno muguru, sāk smaidīt. Nosien virtuves priekšautu un aizmet pa roku galam. Var dzirdēt, kā istabā iečinkstas Kārlītis.

Maija (*sauc*). Mammuci, Kārlītis raud!

Mammucis (*mierīgi. Piekrīt*). Jā, Kārlītis raud!

Maija. Vajadzētu nomierināt!

Mammucis (*piekrīt*). Vajadzētu nomierināt!

Viņa paņem brīvo atpūtas krēslu un ērti tajā iekārtojas, blakus Arnim un Maijai.

Maija, Arnis (*reizē. Izbrīnīti. Sašutuši*). Mammuci!

Mammucis (*pieliecas un paņem Arņa nomesto avīzi*). Jā, mīļie!

Maija. Kārlītis!

Mammucis. Jā, mīļā, kas ir ar Kārlīti?

Maija. Viņš raud.

Mammucis. Tad aizteci, mīļā, un nomierini mazo zēnu! Nav veselīgi bērnam tik ilgi raudāt. Ka nenotiek kas slikts!

Atšķir avīzi un sāk lasīt. Maija, Arnis izbrīnīti stāv un skatās uz Mammuci. Kā tas var būt, ka viņa nesteidzas pie Kārlīša!

Arnis (*bailīgi*). Mammuci, vai tu jūties labi?

Mammucis (*neatraujoties no avīzes*). Es jūtos ļoti labi, mīļie! (*Nogroza plecus*). Tik labi, ka esmu nolēmusi šodien iet uz to jūsu diseni. Gribas kārtīgi izdancoties. (*Maijai*). Mīļā, vai tu man augstpapēžu kurpes aizdosi? Manējām visām zemi papēži.

Maija (*izbrīnīta*). Mammuci!

Arnīs (*tāpat*). Mammuci!

Mammucis (*it kā neko nedzirdētu. Skaļi domā*). Nez vai man būs kāda piemērota kleita?
(*Dodas prom.*)

Arnīs, Maija izbrīnīti saskatās).

Arnīs, Maija (*atkārto*). Piemērota kleita... (*Sauc*). Mammuci! (*Aizskrien viņai pakaļ*).

2. aina

*Tas pats pagalms. Uz viena no krēsliem mētājas vakar nomestais virtuves priekšauts.
Uznāk Mammucis. Ģērbies spilgtā kleitā, augstpapēžu kurpēs, galvā parūka. Rokās
vairāki iepirkuma sainīši, kurus viņa nevērīgi nomet un atvieglota atlaižas krēslā. Uznāk Maija.*

Maija (*ierauga Mammuci. Iesaucas*). Arni, Mammucis ir mājās, nezvani policijai!

Uznāk Arnīs.

Arnīs (*satraucies par Mammuci*). Mammuci, kur tu biji? Mēs tā uztraucāties! Gribējām jau zvanīt uz policiju. Ņemt un tā vienkārši, neko nesakot, pazust!

Maija (*tāpat*). Kārlītis viens pats! Nevienš nepieskata. Par ko tu domā, Mammuci?

Mammucis (*guļ, pūtina kājas. Pēkšņi, it kā nedzirdējis pārmetumus, saka*). Kā jums patīk mana jaunā nagu laka? Saucas "Pavasara neprāts". (*Izstiepj rokas, lai labāk redzētu*). Un rīt es pieteicos uz dūņu maskām. Tas uzlabojot sejas ādu. Palīdzot relaksēties. (*Maijai*). Tev, mīļā, arī vajadzētu pamēģināt, tu man tāda nervoza izskaties.

Maija (*uztraukta pavelk sānis Arni*). Ar Mammuci nav labi! Es jau vakar ievēroju, viņa runā un uzvedas tā pavisam dīvaini!

Arnīs (*apskaišas*). Tu gribi man iestāstīt, ka Mammucis prātā sajucis? Nu vai zini...!

Maija. To, ka prātā sajucis, tā uzreiz nevar teikt, bet dīvaināka viņa ir. Pavēro pats! Tāda laimīga, apmierināta ar dzīvi, nu nemaz pēc mūsu Mammuča!

Arnīs. Izskatās viņa arī tā pajocīgi...

*Arnīs un Maija uzsvērti vēro Mammuci. Mammucis, savā nodabā, kājas atpūtinājis,
sāk atsaiņot atnestos sainīšus.*

Arnīs (*jautā*). Kaut ko Kārlītim nopirki?

Mammucis. Nē, kāpēc Kārlītim? Sev!

Maija. Bet tu visu vienmēr Kārlītim...

Mammucis (*vieglprātīgi*). Pietiks i viņam, i man. No nākošās pensijas. Šito es jau iztērēju.

Arnīs. Bet tu šodien to pensiju tikai saņēmi!

Mammucis. Nu, re, ir tā, kā cilvēki runā, ka no tām pensijām nekā nav! Paskatīsimies, kur es iztērēju... (*Sāk uzskaitīt*). Manikīrs, pedikīrs, frizieris, masāža. Pusdienas restorānā. Tur es pārtērēju! Varēju neņemt visu vīna pudeli. Tāpat neizdzēru!

Maija. Mammuci, tu taču nedzer vispār!

Mammucis. Nu ja, par to es runāju, pasūtīju un tikai tad atcerējos, ka nedzeru. (*Paņem vēl vienu paciņu*). Nopirku košļājamo gumiju. Visu iepakojumu. Tagad man būs balti zobi un svaiga elpa.

Arnis (*norūc*). Un nebūs kariesa.

Arnis pacilā prezervatīvu paciņu.

Mammucis (*paskaidro*). Katram gadījumam! Man vēl ir jauna kleita. Un cepure. Varu arī iemīlēties. (*Nopūšas*). Pavasaris mīlas laiks...

Arnis (*galvu saķēris*). Mammuci, par ko tu runā! Tavā vecumā!

Mammucis. Es esmu dzirdējusi tādu teicienu – katrs ir tieši tik vecs, cik viņš jūtas, un es jūtos... (*Sapurinās*) ...labi. (*Padomā*). Varbūt man braukt uz to Parīzi? Nekad neesmu bijusi Parīzē. Par to es vēl padomāšu!

Maija (*nopūšas*). Mammuci, par kādu naudu...?

Mammucis (*vieglprātīgi*). Par kādu naudu, par kādu naudu... Par nākošo pensiju! (*Pieceļas un sāk sapņaini izdejojot valša soļus*). Parīze, ak, Parīze!

Maija (*pavelk Arni sānis*). Es teicu, viņa ir dīvaina! Nu, vai tu man tici?

Arnis (*sagrābj Mammuci aiz rokas un paņem nomesto priekšautu*). Mammuci, beidz muļķoties, apsien priekšautu un esi normāla mamma!

Mammucis (*pretīgumā*). Priekšauts! (*Pagroza rokā nelaimīgo drēbes gabalu*). Tas nav nekāds priekšauts, tā ir veca, novazāta lupata. Es vienā modes salonā redzēju Šaneles modes salona priekšautu. Dzeltens ar rozā puķītēm un plastmasas apšuvumu, lūk, tas ir priekšauts! Tad ir prieks gatavot, ar stilu, bet šitais...! (*Aizmet priekšautu pa roku galam*).

Arnis (*Maijai*). Tā vien liekas, ka tas tā vienkārši nepāries! (*Izmisis*). Ko lai mēs darām?

Maija. Būs Dakterīte jāsauc!

Mammucis, izdzirdis vārdu "dakters" sāk dungot: "Dakters dos, dakters dos, dakters brīvu dienu dos!"

Arnis (*nepārliecināti*). Nez vai dakteri tādas vainas ārstē?

Maija. Lai tik pamēģina neārstēt!

Arnis (*vēl šaubās*). Nezinu! Negribas Mammuci tā uzreiz nogrūst dakteriem. Ka nepaliek vēl sliktāk.

Mammucis paskatās pulkstenī. Sāk steigties, posties, it kā taisītos kaut kur iet. Krāso lūpas.

Maija. Tu domā vēl kaut kur iet?

Mammucis. Vakars tikai sākas. Dodos uz aklo randiņu. Veronika sarunāja Pensionāru klubā kavalieri. Mēs dosimies romantiskā pavasara pastaigā, pēc tam uz restorānu, un tad uz balli. (*Dodas prom*).

Arnis, Maija (*sauc*). Mammuci! (*Skrien pakaļ*).

3. aina

Tas pats pagalms. Valda neliela nekārtība – izsvaidītas bērna drēbītes, rotaļlietas, trauki, avīzes u.c.

Istabā raud Kārlītis. Arnis un Maija sēž krēslos aizspieduši ausis. Uznāk Dakterīte.

Dakterīte. Nu, es tad esmu klāt!

Arnis (*atviegloti*). Beidzot!

Maija. Pasaukšu Mammuci. (*Prom*).

Dakterīte (*lietišķi*). Nu, man jūs iesākumā jāinformē, ka par mājas vizīti jāmaksā!

Arnis. Vai, man tagad nav skaidras naudas!

Dakterīte (*pagriežas uz prom iešanu*). Nu, tad nekā!

Arnis (*steidzīgi*). Es jums rīt aiznesīšu! No kredītkartes noņemšu.

Dakterīte (*padomā*). Nu tad labi! Kurš slimš? (*Balss pārvēršas. Kļūst maigāka*). Nu, nevar būt, ka jūsu mazais Kārlītis?

Arnis (*mēģina pārtraukt*). Bet...

Dakterīte. Nu, par to neuztraucieties, bērniem tā mēdz gadīties. Te šis, te tas sāp!

Arnis (*vēlreiz mēģina pārtraukt Dakterīti*). Bet...

Dakterīte (*turpina, nepievēršot uzmanību Arņa neveiksmīgajiem iespraudumiem*). Nu, pasāpēs un pāries! (*Paņem somu un grib iet prom*). Nu, piezvaniet, kad būs pagājis kāds laiciņš! Rēķinu atsūtīšu pa pastu.

Arnis (*apjukis*). Kādu rēķinu?

Dakterīte. Nu, par mājas vizīti taču! Nu, pie jūsu slimā Kārlīša!

Arnis. Nē, nē! Slims ir Mammucis...

Dakterīte (*pie sevis*). Nu, tad ir divi slimnieki! Nu, tas būs divas mājas vizītes!

Arnis. Kādas divas mājas vizītes? Jūs pat neapskatījāt Mammuci.

Dakterīte (*vienaldzīgi*). Nu, kas tur ko skatīties! Vecs cilvēks ir vecs cilvēks. Ko nu vairs ārstēties...

Uznāk Mammucis. Labi ģērbies. Klausās austiņās mūziku. Ierauga Dakterīti un noņem austiņas.

Dakterīte (*ierauga Mammuci*). Nu, kas tad sāp? Nu, vai tad ir tik traki, ko?

Mammucis (*izbrīnīts*). Sāp? Man nekas nesāp! (*Uzliek atpakaļ austiņas*).

Dakterīte (*sašutusi*). Nekas nesāp! Nu, tad tas ir viltus izsaukums! Lai jūs zinātu – sāp vai nē, bet jāmaksā būs tik un tā! (*Dodas prom*).

Arnis (*skrien viņai pakaļ. Klusām*). Neejiet prom!

Dakterīte neklausās.

Arnis. Es maksāšu, kā par dubultu mājas vizīti.

Dakterīte (*apstājas*). Nu, labi! Nu, kas tad īsti noticis?

Arnis (*čukst*). Mammucis ļoti dīvaini uzvedas.

Dakterīte (*tāpat čukst*). Nu, kā tas ir – dīvaini?

Abi vēro Mammuci. Mammucis, klausoties mūziku, uzdejo, dzied līdz.

Arnis. Nu tā, dīvaini! Ēst netaisa, Kārlīti neauklē, vispār...

Dakterīte. Nu, skaidrs!

Arnis. Jūs ar viņu parunājiet, pavērojiet!

Dakterīte domā.

Arnis (*piebilst*). Visu samaksāšu!

Dakterīte (*nopūšas*). Nu, labi!

Arnis. Es iešu prom, bet jūs mierīgi aprunājieties!

Dodas prom, bet neaiziet, noslēpjas aiz stūra.

Dakterīte bailīgi tuvojas Mammucim. Arnis viņu pamudina.

Mammucis (*noņem austiņas, dod Dakterītei*). Vai nav labi? Kā man patīk Paula mūzika! Uzreiz dejot gribas. Uzdejosim? (*Velk Dakterīti līdz*).

Dakterīte. Nu... Nē! Man Pauls nepatīk.

Mammucis (*parausta plecus*). Kā gribat! (*Pošas prom*).

Dakterīte (*steidzīgi*). Nu, var jau arī paklausīties, parunāt!

Mammucis (*laipni*). Runājiet, es klausos! Par ko runāsim? (*Dzied līdz dziesmas tekstam*).

Dakterīte (*uzmanīgi*). Nu, varētu par veselību... Kā jūs jūtaties?

Mammucis (*nodejo pāris valša deju soļus*). Labi! Ļoti labi. Tik labi sen neesmu jutusies.

Dakterīte. Zināt, kāda šodien diena?

Mammucis (*izbrīnā*). Jūs nezināt? Otrdiena! Jums, Dakterīt, mazāk jāstrādā, ja jau sākat aizmirst tādas lietas!

Dakterīte paņem Mammuča roku, mēģina pārbaudīt pulsu.

Mammucis. Laba nagu laka. (*Paceļ roku*). Varat apskatīt tuvāk! Saucas "Pavasara neprāts". Patīk? (*Ar patiku apskata savu roku*).

Dakterīte (*piekrīt*). Nu, jā, skaista! Nu, bet kā jūs jūtaties? Galva nereibst, sirds nesit?

Mammucis. Nē! Pēc diskotēkas gan bija tāds neliels nogurums. Bet kad tā kārtīgi, pusi dienas nogulēju, tā uzreiz ir labi. (*Pēta dakterīti*). Jūs tāda bāla izskatāties. Uzdodat jocīgus jautājumus.

Dakterīte (*izbijusies*). Tiešām?

Mammucis (*pēta Dakterīti*). Ja nu jums ir temperatūra?

Dakterīte (*pavisam sabijusies*). Jūs tā domājat?

Mammucis. Jums vajadzētu doties mājās un likties gultā!

Dakterīte (*steidzīgi ņem somu un dodas prom*). Tā es arī darīšu!

*Mammucis, apmierināts, ka palīdzējis cilvēkam, uzliek atkal ausiņas un dodas prom.
Arnis un Maija apstādina prom skrejošo Dakterīti.*

Maija, Arnis. Nu?

Dakterīte (*satraukti*). Slima! Ļoti slima.

Maija (*pārbīstas*). Tik nopietni! Mammucis ir tik ļoti slim!

Dakterīte. Nu, ne jau viņa! Es esmu nopietni slima.

Arnis. Bet Mammucis?

Dakterīte. Nekas jūsu Mammucim nekait... Man steidzīgi jānokļūst gultā!

Maija. Kā, nekas nekait? Bet viņas uzvedība?

Dakterīte (*grib skriet prom, bet Arnis un Maija tur viņu aiz piedurknes*). Nu, kas ir ar viņas uzvedību? Normāla uzvedība. Man ir temperatūra, laidiet! (*Mēģina izrauties*).

Arnis. Mammucis uzvedas tik savādi. Neko mājās nedara!

Maija. Jā, nerūpējas par Kārlīti. Tas ir ļoti dīvaini!

Arnis (*Cerīgi*). Vai nav kāda tablete, ko var iedot, un Mammucis kļūs tāds pats kā agrāk?

Dakterīte. Tādas tabletes nav. Un nav arī vajadzīga. Viņa ir pilnīgi vesela.

Arnis, Maija (*izmisumā*). Bet mēs? Ko lai darām mēs? Kas taisīs ēst, kops māju, pieskatīs Kārlīti?

Dakterīte. Paši mēģinājuši neesat? Atvainojiet! (*Izraujas no Arņa un Maijas tvēriena*). Man ir jānokļūst gultā! (*Prom*).

Arnis un Maija apjukuši stāv.

Arnis, Maija (*izbrīnīti saskatās*). Paši!? (*Skrien pakaļ Dakterītei*). Dakterīt, pagaidiet! Kā tad būs ar Mammuci?

4. aina

Pagalms. Ļoti piemēslots. Visur izsvaidītas lietas. Atkal raud Kārlītis.

Arnis (*skaļi*). Maija, nomierini Kārlīti! Viņš raud no vietas jau veselu stundu. (*Piebilst*). Un es gribu ēst!

Uznāk Maija. Nevaļīga. Nikna.

Maija. Nevaru auklēt bērnu un gatavot pusdienas vienlaikus. Pasēdi pats pie Kārlīša!

Arnis (*aizvainots*). Bērnu auklēšana ir sieviešu darbs!

Maija. Tad palīdzi gatavot pusdienas!

Arnis. Vīrieši pusdienas negatavo!

Maija (*nikni*). Ko tad viņi dara? Guļ un prāto visu dienu?

Arnis (*nedaudz nokaunējies*). Un Mammucis? Ko dara Mammucis?

Maija. Aizgāja iepirkties. Viņa šovakar taisās iet uz balli. Atkal...

Arnis (*nopūšas*). Uz kādu balli?

Maija (*indīgi*). Uz balli no 25 un vecākiem...

Arnis (*nopūšas*). Kāpēc viņa nevar būt normāla mamma un iet uz normālām pensionāru ballēm?

Maija. Vai neiet vispār!

Uznāk Vecā Mokša. Rokās grozs.

Vecā Mokša (*skaita*). Kā Vecā Mokša klāt,
Tā visas slimības un kaites
Pašas projām bēgti sāk.

Arnis (*sājumā izbrīnīts skatās uz Veco Mokšu, tad pavelk malā Maiju*). Ko šeit dara tā vecā vecene?

Maija. Es viņu uzaicināju!. Ja Dakterīte neko nevar izdarīt, tad varbūt vārdotāja...

Vecā Mokša (*kārto visādas burciņas, trauciņus no sava groza uz galda. Burbina pie sevis*). Daktere, daktere... Ko tie dakteri saprot? (*lekliedzās*). Neko tie dakteri nesaprot!

Arnis (*iepriecināts*). Tad jūs izārstēsiet Mammuci?

Vecā Mokša. Izārstēšu, izārstēšu! Vecā Mokša visus izārstē.

Maija (*šaubīdamās*). Dakterīte teica, ka Mammucis ir vesels.

Vecā Mokša (*nikni kliegz*). Daktere, daktere! Ko tie dakteri saprot!

Uznāk Dakterīte un dzird Vecās Mokšas purpināšanu.

Dakterīte (*dusmīgi. Vecajai Mokšai*). Nu, ko tu te dari, šarlatāne tāda?

Vecā Mokša (*tāpat pretī*). No tādas dzirdu!

Dakterīte. Cilvēku indētāja!

Vecā Mokša. Naudas kāšēja!

Dakterīte. Nu, tev te nav ko darīt! Viņu Mammucis ir pilnīgi vesels. Es to apgalvoju kā diplomēta ģimenes ārste.

Vecā Mokša. Kāda ģimene, kāda ģimene! Tu vienu cilvēku izārstēt nevari, kur vēl visu ģimeni! Slims! Mammucis ir slimis. Un es viņu izārstēšu!

Dakterīte. Nu, nevar ārstēt pilnīgi veselu cilvēku!

Vecā Mokša (*nikni nokliedzas*). Ko jūs, dakteri, saprotat! Viņai, viņai...*(Steidzīgi domā)*. Viņai dvēsele ir sasirgusi. Kaput un cauri!

Dakterīte (*iecērt rokas sānos*). Pati tu esi kaput un cauri! Mammucis ir vesels!

Vecā Mokša (*tāpat*). Slims!

Dakterīte. Vesels!

Vecā Mokša. Slims!

*Arnis un Maija visu strīda laiku izbrīnīti stāv maliņā un vēro notiekošo.
Ienāk Mammucis. Klibo. Stīvs. Pie vienas rokas velkas parūka, otrā viena augstpapēžu
kurpe.
Abas ierauga Mammuci, metas klāt.*

Dakt., Mokša (*kopā*). Kā jūs jūtaties? (*Palīdz apsēsties*).

Mammucis (*sten*). Mana mugura! Manas kājas! Manas ausis! Kā tie jaunie to tur? Tāds troksnis!

Dakt., Mokša (*kopā*). Kā tad jūs jūtaties?

Mammucis (*sten*). Slikti, mīļie! Slikti! Sāp visas maliņas.

Maija, Arnis (*priecīgi*). Tas ir labi! (*Atviegloti nopūšas*).

Dakt., Mokša (*neizpratnē*). Kā, tas ir labi!

Dakterīte. Ja cilvēks slimis, tad ārstēsim!

Vecā Mokša (*iejaucas*). Vecā Mokša ārstēs! Tu teici, ka vesela! Ja slimis, tad es ārstēju!

Dakterīte grib iebilst. Maija un Arnis sāk bīdīt abas ārstētājas prom no skatuves.

Arnis. Ejiet nu, te neko nevajaga ārstēt!

Maija. Tagad viss ir kārtībā, te nevienu vairs nevajaga ārstēt!

Dakterīte un Vecā Mokša vēl protestē, bet abas tiek izbīdītas ārā.

Arnis, Maija (*pieiet pie Mammuča. Maigi, saprotoši*). Mammuci, kā tu jūties?

Mammucis. Es pēkšņi sajutos tik nogurusi, tik nogurusi...

Arnis (*jautā*). Un tu vairāk negribi iet uz balli?

Maija. Un braukt uz Parīzi?

Mammucis. Kāda balle, kāda Parīze – manā vecumā? Man tas jau par grūtu!

Var dzirdēt Kārlīša raudas.

Maija (*sadzird*). Kārlītis raud!

Mammucis (*nopūšas. Pieceļas*). Iešu, nomierināšu Kārlīti, mīļā! (*Paņem uz krēsla nomesto virtuves priekšautu*). Pusdienas jālūko! (*Smagi pagriežas uz prom iešanu*).

Maija (*izņem no Mammuča rokām priekšautu un apsien*). Es pati pusdienas salūkošu!

Arnīs. Bet es ar Kārlīti iziešu pastaigā! Tu labāk atgudies!

Maija un Arnīs palīdz Mammucim noiet no skatuves.

2. cēliens

Ēšana

1. aina

Kādas mājas virtuve. Galds. Krēsli. Pie sienas spogulis. Pie galda sēž visa ģimene – Antons, Laila, Since, Jānis un trokšņaini ēd brokastis. Šķind trauki. Antons papildus šķirsta avīzi.

Jānītis. Mammu, uzsmērē man vēl vienu maizīti!

Laila sāk smērēt.

Antons (*piebalso*). Man arī! (*Padomā*). Nē, man divas!

Since. Un es vēl gribu kafiju. Tēt, ielej man kafiju!

Jānītis. Mam, ko tu taisīsi pusdienās? Es gribu karbonādi!

Since (*ķildīgi*). Ja viņš grib karbonādi, tad es gribu salātus!

Antons. Ko mamma uztaisīs, to arī ēdīsiet! (*Lailai*). Ielej, mīļā, man vēl kafiju! (*Šķirsta avīzi. Ierauga kaut ko avīzē. Skaļi, sievai*). Tu padomā! Es ar viņu vienā kursā mācījos.

Laila (*izklaidīgi, neieklausoties*). Ar ko?

Antons (*baksta ar pirkstu avīzē*). Ar viņu! Dainu Vītoliņu. Viņa skaistumkonkursā ieguvusi kaut kādu titulu. (*Burto*). Misis. (*Jautā*). Ko tas nozīmē?

Laila pārtrauc darbošanos un ieklausās.

Jānītis. Tad, kad precējusies, bet tik un tā smuka!

Antons (*vērtējoši*). Jā, neko daudz nav mainījies, izskatās gandrīz tāpat kā agrāk. Tikpat formīga.

Since (*sašutumā*). Tēt! Tu domā, ka bars puspliku sieviešu, ko uz skatuves izrāda kā šķirnes govīs, ir forši?

Antons. Ja tām gotiņām ir pareizie izmēri, tad man nekas nav pretim.

Laila pieceļas, paņem tējkannu un sastingst. Kādu brītiņu stāv un domā. Tad izbrīnīta skatās uz savu ģimeni.

Laila. Viss, brokastis beigušās! (*Sāk vākt kopā visus traukus. Atņem pusizdzertas kafijas krūzes un iekostas sviestmaizes*)

Jānītis, Since (*sašutuši*). Mēs vēl nespējām paēst!

Laila. Jums uz skolu!

Bērni neapmierināti aiziet. Antons mēģina atdabūt savas brokastis.

Laila (*Antonam*). Tev uz darbu!

Antons, neapmierināts, pie sevi purpinādams, aiziet. Laila nostājas pie spoguļa, grozās. Izskatās neapmierināta. Uznāk Antons. Rokās portfelis.

Antons (*Izbrīnīts skatās*). Ko tu dari?

Laila (*skatās spogulī*). Kā tu domā, vai es neesmu pārāk resna?

Antons (*vērtē*). Pēc manas gaumes ir labi.

Laila (*saskaišas*). Ko tu saproti! Paskaties, cik es esmu resna!

Ienāk Jānītis un Sinta.

Jānītis, Since (*smejas. Mēdās*). Mamma ir resna! Paskatieties, cik mamma ir resna!

Abi aizskrien. Antons aiziet.

Laila (*kritiski vēro sevi spogulī*). Man jāsāk ieturēt diēta!

Aiziet.

2. aina

*Tā pati istaba. Pie galda sēž Antons, Since, Jānītis.
Nepacietīgi klausina ar karotēm pa galdu. Gaida ēst.*

Antons (*skaļi*). Mīļā, mēs gaidām pusdienas!

Jānītis (*nepacietīgi*). Mammu, es gribu ēst! (*Pie sevis prāto*). Varbūt viņa būs uzcepusi bifšteku? Kā es gribu bifšteku!

*Uznāk Laila. Nes lielu šķīvi. Lepni uzliek uz galda pašā vidū.
Visi steidzīgi ķeras pie saviem šķīvjiem un karotēm, bet tad izbrīnā sastingst.*

Antons (*izbrīnīts*). Bet, mīļā, tas taču ir siens!

Laila (*mierīgi apsēžas pie galda un uzliek sev pamatīgu siena porciju*). Es zinu, ka tas ir siens! Apstaigāju vairākus zooveikalus, līdz atradu. Tas ir labākais siens, ko varēju nopirkt!

Since. Bet mammu... Mēs neesam govis, lai ēstu sienu!

Laila (*sašutusi par ģimenes neizpratni*). Siens ir ļoti veselīgs, ļoti labs pārtikas produkts.

Since (*pretojas*). Tas nav pārtikas produkts, tā ir lopbarība!

Laila (*sadusmojas. Pielec kājās. Kliedz*). Lopbarība...! Labi, lai ir lopbarība! Toties pilnībā bez kalorijām! Nekādu tauku, nekāda holesterīna!

Antons. Man nav nekas pret kalorijām, taukiem un holesterīnu!

Since, Jānītis, Antons (*kopā*). Jā, mums nav nekas pret! Mēs esam par!

Laila (*nu jau pavisam dusmīga*). Nav nekas pret? Ko jūs no tā saprotat? Mums ir jāietur diēta! Mēs visi esam resni. Ļoti resni!

Antons (*iebilst*). Mēs neesam resni!

Laila (*iebaksta nabaga Antonam vēderā, tā, ka tauki noļum*). Un kas ir tas?

Antons (*ar rokām aizsargā vēderu no jauniem uzbrukumiem. Piekāpīgi atzīst*). Nu varbūt nedaudz, bet ne jau tik ļoti, lai sāktu pārtikt no siena. Mēs varētu atteikties... (*Domā, tad bēdīgi, it kā padodamies*). Mēs varētu atteikties no karbonādēm, majonēzes, pīrādziņiem un...

Since (*pārtrauc tēvu*). Pietiek, ja tu nosauksi vēl kaut ko, tas būs tāpat, kā ēst sienu!

Laila (*Sincei*). Un tu vispār te nejaucies! Vairāk par vīru būtu domājusi!

Since (*neizpratnē*). Man nemaz nav vīra! Un arī nevar būt...

Laila. Tieši tā, nu tu saproti? Tev nevar būt vīrs jo, kas tevi tādu resnu ņems par sievu?

Since (*aizvainota uzmet lūpu*). Es vēl nemaz nevaru precēties. Man nav tik daudz gadu.

Jānītis (*pa vidu*). Es ēsti gribu!

Laila (*pabīda Jānītim tuvāk šķīvi ar sienu*). Ēd, bērniņ!

Jānītis (*iespītējas*). Sienu es neēdīšu!

Since, Antons (*piebalso Jānītim*). Sienu mēs neēdīsim!

Since, Jānītis, Antons (*visi kopā*). Mēs piesakām bada streiku!

Laila (*apmierināti*). Vēl labāk, kļūsiet tievāki, un vēl ietaupīsim! Tas siens ir sasodīti dārgs! (*Paņem bļodu ar sienu un aiznes prom*).

Jānītis (*izmisis*). Mēs visi iesim bojā! Mēs nomirsim no bada!

Since (*dusmīgi*). Nerunā muļķības, neviens tik ātri nemirst no bada. (*Bažīgi pārjautā Antonam*). Vai ne, tēt?

Antons (*pie sevis*). Būs jāizsauc Dakterīte!

Jānītis (*bailēs*). Dakteris...! Mēs nomirsim?

Antons (*skaidro*). Dakterīte būs mammai! (*Domīgi kasa pakausi*). Šķiet, mūsu mamma ir nedaudz... (*apmulst*) ...kā lai to pasaka... sajukusi prātā. (*Aiziet*).

Since. Un es aiziešu pie Vecās Mokšas. Katram gadījumam! (*Aiziet*).

Jānītis (*pavisam izmisis*). Mēs visi aiziesim bojā!

3. aina

Tā pati istaba. Uzskrien Jānītis un bailīgi, apkārt skatīdamies, sāk iztīt šokolādes tāfelīti.

Uznāk Since. Ierauga Jānītim šokolādi.

Since (*pieglaimīgi*). Iedod man ar!

Jānītis (*paslēpj šokolādi aiz muguras*). Mana!

Since (*mēģina atņemt*). Dod man pusi!

Jānītis (*spiedz*). Palīgā! Nedošu! Aplauņa!

Uzskrien Laila.

Laila (*dusmīgi*). Kas te notiek?

Since (*melo*). Viņam ir šokolāde! Es mēģināju viņam atņemt, lai neapēd!

Jānītis (*sašutis par tādiem klajiem meliem*). Viņa gribēja man to atņemt, lai pati apēstu!

Laila (*atņem šokolādi*). Un tagad abi kaktos! Vai jūs maz zināt, cik tādā šokolādē ir kaloriju?

Sinta un Jānītis nostājas katrs savā stūrī. Laila apmierināta aiziet.

Since. Tava skopuma dēļ neviens šokolādi nedabūjām! Būtu dalījies... Skopulis!

Jānītis (*atcērt*). Tur man vienam bija maz! Vismaz es būtu paēdis... Sūdzambībele!

Since. Skopulis!

Jānītis. Sūdzambībele!

Since (*cerīgi*). Kā man gribas ēst! Kaut tētis ātrāk atnāktu no veikala un atnestu mums kaut ko ēdamu!

Jānītis. Bifšteku?

Since (*nopūšas*). Man pietiktu arī ar maizi! (*Padomā. Piebilst*). Un kūkām...

Uznāk Antons. Rokā tukšs iepirkumu tīkliņš. Since, Jānītis, ieraugot Antonu, atstāj savus stūrus un pieskrien klāt.

Since (*izķer maisiņu no Antona rokām. Skatās iekšā*). Ko tu garšīgu nopirki? (*Izbrīnīta*). Tukšs...?

Jānītis (*netic māšai. Izpurina maisiņu*). Tukšs...? Kāpēc tukšs?

Antons (*bezcerīgi*). Jūsu mamma visos ciema veikalos pabrīdinājusi, ka mēs ieturam diētu, un lai mums neko ēdamu nepārdod!

Jānītis (*izmisis*). Mēs visi nomirsim badā!

Antons (*piekrīt*). Tā varētu būt!

Visi trīs bēdīgi sēž pie tukšā galda.

Jānītis (*pavisam žēlīgi*). Man gribas ēst! (*Sapņo*). Bifšteku... Sulīgu... Un frī kartupeļus!

Since (*piebalso*). Tādus kraukšķīgus! Un majonēzi... Un saldējumu... Es gribētu karamelu!

Antons. Es arī! (*Pārdomā*). Nē, man, lūdzu, balto ar tādiem maziem šokolādes gabaliņiem iekšā. Garšīgs...

Jānītis pielec kājās, apmet ap roku dvieli. Tēlo.

Jānītis. Sveicu mūsu jaukajā restorānā! Es pieņemu jūsu pasūtījumu.

Antons (*tēlo līdz*). Es gribētu medījumu... un laša sacepumu. Un tās marinētās sēnītes!

Since. Man iesākumā krēmzupu, tad grieķu salātus un tad vēl austeres! Vai tās ir svaigas?

Jānītis (*pārliecinoši apstiprina*). Pavisam svaigas, kundze, svaigākas nemēdz būt!

Since (*tēlo izbrīnu*). Ko, viņas vēl ir dzīvas? Dzīvas es neēdīšu!

Antons. Un vēl kādu lāsi vīna!

Jānītis. Protams, kungs! Mums ir ļoti labas vīnu šķirnes.

Since. Man arī, lūdzu, vīnu!

Jānītis (*izlec no lomas*). Tu vēl nedrīksti dzert vīnu! Tu esi pārāk sīka!

Since (*cērt pretī*). Tu pats esi sīks! Sīkaļa!

Jānītis. Bet tu...

Bērni ir gatavi sākt jaunu ķildu, kad ieskrien Dakterīte.

Dakterīte. Nu, kurš tad te tā slims? (*Ierauga visus trīs pie galda*). Nu, jūs tādi bāliņi! Nu, būs kāda infekcija! Nu, sapotēsim, un būs labiņi...

Antons (*skaidro*). Mēs neesam ēduši!

Dakterīte (*saprotoši*). Nu, ēstgribas trūkst! Nu, daudzām slimībām ir tādi simptomi...

Antons (*mēģina paskaidrot*). Nē, ēstgriba mums ir...

Sinta. Un vēl kāda!

Jānītis. Es gribu ēst!

Dakterīte. Nu, sapratu! Ēst gribas, bet ieēst nevarat! Neuztraucieties, ir arī tādi simptomi!

Antons (*vēl mēģina paskaidrot*). Nē, mēs varam ieēst...

Dakterīte (*mierinoši*). Nu, sapratu! Ēst gribas, ieēst varat, bet neēdat. Neuztraucaties! Ir arī tādi simptomi. Izārstēsim!

Uznāk Vecā Mokša.

Vecā Mokša (*skaita*). Kā Vecā Mokša klāt,
Tā visas slimības un kaites
Pašas projām bēgti sāk.
(*Ierauga Dakterīti un dusmās iešņācās*). Ko tai te vajaga?

Dakterīte (*tāpat iešņācās*). Daktere...! Ko tai te vajaga?

Vecā Mokša (*dusmīga*). Kur tik es iet, tā tur viņa jau priekšā! Darbu atņem!

Dakterīte (*dod pretī*). Ak, es darbu atņēmot? Pati man pakaļ skraidī, ragana tāda!

Vecā Mokša. Indētāja! Vai tev tādai vispār ārsta diploms ir?

Dakterīte (*pārskaīšas*). Kam te nav diploma...! (*Grib mesties virsū Vecajai Mokšai*).

Antons un Sinta mēģina vienu no otras atturēt.

Antons (*mēģina ieteikties*). Mana sieva...

Dakterīte (*Antonam*). Jūs to raganu atsaucāt?

Antons. Jā, bet manai sievai...

Dakterīte. Ja jūs viņu atsaucāt, tad vairāk ticat visādiem pesteļiem! Lai tad viņa arī ārstē!
(*Lepni pagriežas un aiziet.*)

Antons (*vēl mēģina paskaidrot*). Bet manai sievai...

Sinta (*piebalso*). Mūsu mamma...

Vecā Mokša (*tikpat aizvainota*). Ja saucāt dakterienu, tad lai viņa arī ārstē! (*Pagriežas un aiziet.*)

Antons (*mēģina apturēt*). Mana sieva...

Sinta (*izmisusi*). Mamma...

Jānītis. Kāda mamma, kāda sieva? Par mums jāuztraucas! Tagad gan mēs nomirstim badā!

Antons (*nopūšas*). Piezvanīšu Daces tantei uz laukiem!

Sinta (*nesaprot*). Kāpēc? Viņa nav ārsts!

Antons. Toties viņai laukos ir ēdiens! Lai mums ar kaut ko atved! (*Paskatās uz Jānīti*). Ja nu mēs tiešām nomirstam badā?

Visi aiziet.

4. aina

Tā pati istaba. Ienāk Dace. Nes divas smagas somas.

Dace (*izvelk no kabatas vēstuli. Lasa*). Kad esi atnākusi, somas ar ēdienu paslēp!
(*Neizpratnē. Purpina*). Somas paslēp, somas paslēp... Kas es, kāds špions, ka man pa pašobelēm jāložņā?

*Nobāž kaut kur somas. Ārā dzirdama Lailas balss: "viens, divi, trīs, viens, divi, trīs!"
Atveras durvis, un sīkā skrējēja riksītī ieskrien Laila, aiz viņas rindiņā Antons, Sinta un pats
pēdējais – Jānītis.*

Laila (*dzīji ieelpo un izelpo*). Šodien treniņu beidzam! Rīt skriesim vienu kilometru vairāk!
(*Visi bēdīgi noelšas. Laila ierauga Daci*). Vai, Dacīt, mīļā, kādiem ceļiem tu te?

Dace. Paciemoties sagribējās, savu brālīti apraudzīt, brāļabērnus, kā pie veselības, vai paēduši...

Jānītis (*spiedz*). Neesam ēduši!

Since (*aizspiež Jānītim muti*). Klusu!

Jānītis. Man tik un tā gribas ēst!

Dace (*pēta*). Jūs tādi bāliņi, tādi kārniņi palikuši! Nu pavisam bez muskulīšiem!

Laila (*neapmierināta*). Liekais svars nav veselīgs!

Dace. Vai tad es ko saku? Liekais svars, protams, nav veselīgs! Bet nu galīgi bez tā svara jau ar nevar. Būsiet tik viegliņi, ka svara bumbas pie kājām siesiet, lai kosmosā neaizlidotu.

Laila (*aizstāvas*). Rūpēties par savu izskatu – bez tā mūsdienās nevar iztikt!

Dace (*smiņņā*). Tā jau i... Tā jau i... Mūsdienās visiem tik kauli un āda, kauli un āda... Man citreizīt baile, ka to ādu ar neatmet un paliks tikai kauli... Staigās mums te skeletiņi!

Laila (*aizstāvas*). Toties tievi!

Dace (*piekrīt*). Tievi gan!

Laila (*pavelk malā Antonu*). Cik ilgi viņa te taisās palikt?

Antons (*kaunina*). Izklausās tā, it kā tu manu māsu gribētu ātrāk izvadīt pa durvīm ārā!

Laila. Citreiz lai ciemojas cik tīk, bet tagad mums ir stingra diēta, un viņa ar savu mūžīgo ēšanu var visu izjaukt.

Dace (*dzirdējusi Lailas teikto*). Neuztraucieties, man pēc pāris stundām autobuss, govns mājās slaucama. Nekas jūsu diētai nenotiks.

Laila parausta plecus un aiziet.

Antons, Since, Jānītis (*metas klāt Dacei*). Nu, atvedi?

Dace izvelk abas lielās somas. Visi badīgi sāk pārlūkot tās saturu.

Dace. Tur ir arī žāvēta gaļa, piens, krējums, biezpiens...

Jānītis (*priecīgs*). Tagad gan mēs kādu laiku bada nāvē nemirsim!

Antons (*noliek somas atpakaļ*). Tagad mēs nevaram ēst! Mamma sajūtīs un konfiscēs. Kad viņa aizies, tad...

Jānītis (*sauc*). Mammu!

Uznāk Laila.

Jānītis (*viltīgi*). Vai tu negribi kaut kur aiziet?

Laila (*nesaprot*). Kur aiziet?

Jānītis. Pastaigāties, piemēram!

Since. Uz veikalu...

Laila neapmierināti sarauc pieri.

Antons (*mierinoši*). Labi, uz veikalu nē! Aizej uz aptieku! Vitamīnus nopērc!

Since (*piekrīt*). Kad ietur diētu, tad vitamīni ir ļoti svarīgi.

Visi (*Lailai*). Ļoooti svarīgi!

Laila. Labi, ja jūs tā gribat, tad varu aiziet pēc tiem vitamīniem! (*Pagriežas, lai ietu prom. Apstājas. Osta gaisu*). Jūs neko nejūtat?

Visi. Ko?

Laila. Smird! Smird pēc žāvētas gaļas! Un vēl pēc kaut kā tikpat pretīga. Pēc ēdiena! Pēc kalorijām!

Visi. Mēs neko nejūtam!

Dace. Tas tev no bada! Mirāža! Tāpat kā tuksnešos.

Laila vēl paosta gaisu, tad aiziet.

Dace (*līdzjūtīgi*). Traki gan jums tai dzīvītē iet! Tai diētas būšanai kaut kā jādara gals! Aprunājieties, nav jau necilvēks, sapratīs!

Antons. Runājām.

Since. Nesaprata!

Dace (*domā*). Ārstu vajadzēja izsaukt! Varbūt viņai ar to galvu... kaut kāds ģssavienojums!

Antons. Izsaucām!

Since. Nekā!

Dace (*domā*). Nu un šito... vārdotāju, burveni kaut kādu?

Antons. Sameklējām!

Since. Nekā!

Jānītis (*piebalso*). Pillīgi nekā! Vai mēs tagad varam paēst?

Since (*norāj Jānīti*). Pagaidi!

Jānītis (*neizpratnē*). Visu laiku neēdām, jo nebija ko ēst, tagad ir, bet tik un tā neēdam... Es gribu ēst!

Since. Pagaidi taču!

Dace (*nopūšas*). Jūs, mani nabadziņi, noteikti izvārguši!

Jānītis. Tieši tā, izvārguši, tāpēc labāk paēdīsim!

Since (*brālim*). Pagaidi taču!

Jānītis. Es ēsti gribu!

Dace. Izdomāju... Izvārguši! Tas būs īstais!

Neviens nesaprot.

Dace (*skaidro*). Jums jāizliekas, ka esat traki izvārguši! Neko nevarat padarīt! Mirstat vai nost!

Jānītis. Ja es tagad nedabūšu ēst, tad pa īstam miršu!

Since (*brālim*). Pagaidi taču! (*Paskatās uz durvju pusi*). Mamma nāk!

Antons. Tad tā arī darām – izliekamies!

Visi apsēžas pie galda un sāk vaidēt. Ienāk Laila.

Laila (*neizpratnē*). Kas te notiek?

Dace. Viņi tādi palika! Pēkšņi! Tas noteikti no bada...

Jānītis. Ēst gribu! Gribu krējumu, biezpienu, pienu un bifšteku!

Dace. Redzi, nabaga zēns jau murgolo!

Since. Un es jūtu žāvētas gaļas smaku! Tas ir tik pretīgi! Tik daudz kaloriju!

Laila. To es arī jūtu!

Antons (*void*). Es nevarēšu iet uz darbu. Tik izvārdzis jūtos...

Dace (*iestarpina*). Redzi, ņems un atļaidīs priekšnieks tavu vīru no darba! Nāksies tev uzturēt ģimeni!

Laila (*izbīstas*). Atļaidīs no darba!

Antons, Since, Jānītis. Mammuci, tu nedomā, ka mēs no diētas gribam tikt vaļā! Mums diēta patīk! Mēs tagad arī gribam būt moderni tievi!

Dace. Un Sinci un Jānīti var izmest no skolas. Kas tādus vārguļus skolā turēs?

Laila. No skolas ārā?

Since, Jānītis (*raud*). Mēs gribam iet skolā!

Dace (*pieklusinātā balsī*). Un esmu dzirdējusi, ka šāda te ilgstoša badošanās izraisa vīriešos visādas slimības.

Laila. Kādas slimības?

Dace. Impotenci, piemēram!

Laila. Vai, nē...! Nabaga Antoniņš...! Ej paguli, atpūties! (*Bērniem*). Un jūs arī, ejiet, paguliet!

Visi trīs pieceļas un dodas prom.

Jānītis. Un paēst?

Laila. Ejiet, atpūšaties, bet par ēšanu pēc tam padomāsim!

Jānītis (*neapmierināts*). Vienmēr – pēc tam...

Dace. Nolikšu nabadziņus gulēt. Ko tikai tā mode ar cilvēkiem nedara! Diētas dēļ gatavi nosti mirt... (*Aiziet*).

Laila (*satraukusies*). No darba ārā, un no skolas ārā un vēl slims... (*Domā*). Bet diēta tik labi sākusies... Nekādu tauku, nekāda holesterīna! (*Osta gaisu*). Smird! Pēc žāvētas gaļas smird... (*Meklē. Atrod somas un izvelk ārā*). Gaļa smird... (*Osta gaisu*). Smird... (*Pārdomā*). Kādas muļķības – smird...! Smaržo! Gaļa smaržo! (*Paņem nazi un ir gatava ēst*).

Ienāk Dace, Antons, Since, Jānītis. Smejas.

Antons. Kā tu vari ieēst ko tādu! Tur pretīgums jājūt! Holesterīns! Tauki! Kalorijas!

Laila. Pie velna kalorijas, holesterīnu! Nāciet, kārtīgi paēdīsim!

3. cēliens

Slimošana

1. aina

Kādas mājas istaba. Galds. Krēslī. Uz galda sēž Liene, lako nagus. Uznāk Jānis. Rokā vēstule.

Jānis (*skaļi*). Mīļumiņ, tev vēstule! (*Groza vēstuli rokās*). Saldumiņ!

Liene. Jā?

Jānis (*izbrīnīts*). Ko, jā! Es sievu saucu!

Liene (*valšķīgi*). Es domāju, ka mani!

Jānis (*cieti*). Tevi ne! Annu!

Liene. Un kāpēc tu sauci Annu?

Jānis (*neapmierināts par Lienas uzbāzību, atcērt*). Nav tava darīšana!

Liene. Anna ir mana māsa, tā, ka tā ir mana darīšana!

Jānis (*parausta plecus*). Nekā tāāāda nav! Viņai vēstule pienākusi.

Liene (*izbrīnīta*). Vēstule? (*Pastiepj roku, grib vēstuli paņemt*). Interesanti zināt, kas tur iekšā!

Jānis (*iebāž vēstuli kabatā*). Vēstule nav domāta tev!

Liene. Un ja nu tajā vēstulē ir kaut kas tāds, par ko tev būtu jāzin?

Jānis (*vienaldzīgi*). Kas tad?

Liene. Ja nu tavai sieviņai ir mīļākais, un viņi šādā veidā sazinās? Un tu, muļķītis, neko nezini!

Jānis (*novelk*). Ak, tā gan...

Liene. Un kāpēc nē? Tu visu dienu esi darbā. Strādā. Pelni naudiņu ģimenei. Bet viņa tajā laikā...

Jānis. Kā tev mēle nenokalst no tādām runām?

Liene (*pieiet Jānim pavisam klāt. Gandrīz pieglaužas*). Man nekas nav apkaltis. Tev tikai jāsaka viens vārdiņš, un es atplaukšu vēl vairāk...

Jānis (*atbīda Lieni*). Un ja nu es to visu izstāstītu Annai?

Liene (*izaicinoši*). Ko tad?

Jānis (*nikns*). Ja es Annai atstāstītu visas tavas izdarības, viņa tevi uz sekundes izmestu ārā!

Liene (*izsmējīgi*). Tad izstāsti! Kāpēc nestāsti?

Jānis. Negribu viņu apbēdināt! Tāda māsa ...

Liene. Smieklīgi! (*Izsmejoši atkārtoti*). Negribu viņu sarūgtināt... (*Pārliecinoši apgalvo*). Tu viņai neko nestāsti tāpēc, ka domā tāpat kā es!

Jānis (*nikns*). Zini ko, Lienīt, tu esi reti riebīgs cilvēks!

Uznāk Anna. Jānis un Liene iztrūkstas.

Anna (*neko neievēro. Smaida*). Par ko runājam?

Liene. Par tevi! Es tavam vīram teicu, cik ļoti esmu pateicīga, ka ļāvi padzīvot savā mājā.

Anna (*laipni*). Ko tur! Dzīvē visādi gadās. (*Ierauga uz Lienes nagiem nagu laku*). Interesanta nagu laka! Jauna?

Liene (*lepni*). Laba, vai ne? (*Izrāda savus nagus*). Saucas "Pavasara neprāts". Tu arī gribi?

Anna. Nē, paldies, man neprāta tāpat pietiek!

Liene (*aizvainota norūc*). Par prastu, vai? (*Noiet maliņā, bet prom neiet, no malas vēro Jāni un Annu*).

Anna (*klusām*). Izturies pret viņu labāk! Paskaties, cik neērti jūtas!

Jānis (*norūc*). Kur vēl neērtāk! (*Atceras*). Vēstule! (*Velk vēstuli ārā no kabatas*). Tev vēstule pienākusi! (*Ieinteresēti*). No kā?

Anna (*paņem vēstuli, pēta*). No Laumiņas! (*Attaisa vaļā*).

Jānis (*nosaka*). Tas ir labi, ka no Laumiņas! (*Aiziet*).

Liene (*ieinteresējas*). Vai no tās, kas pēc slimības par kropli palika?

Anna (*sašutusi*). Viņa nav krople! Kur tu to ņēmi?

Liene. Nu vai zini! Tu ko, neesi viņu redzējusi? No šīs palikuši vairs tikai graboši kauli, mati nogājuši, acis tādas it kā visu laiku uzdauzītas! Ne cilvēks, bet izbāzenis!

Anna. Tāpēc jau viņa nav krople, gan atkopsies!

Liene (*smīnīgi*). Lai atkopjas, kas tad man! Tas tāpat vairs neko nelīdzēs. Viņu vīrs pameta. No darba atlaida. Kam viņa tāda vairs vajadzīga! Norakstīta!

Anna. Tev jābeidz tā runāt par cilvēkiem! It kā tevī nemaz nebūtu līdzjūtības! (*Iet prom. Tad apstājas. Sāk stipri klepot*).

Liene. Skaties, ka tu arī nenaslimsti un Jānis tevi nepamet, tāpat kā to tur!

Anna nosodoši nogroza galvu, grib iet prom. Pēkšņi apstājas. Domā.

Anna (*pārjautā*). Vīrs viņu pameta tikai slimības dēļ?

Liene. Protams! Kuram prieks noņemties ar slimniekiem! Labāk tālāk no tādiem!

Anna sāk atkal klepot. Tad, it kā nespēkā, apsēžas.

Liene. Kas tev notika?

Anna. Slikti palika!

Liene (*skaji kliedz*). Jāni, tavai sievai atkal kaut kāda lēkme!

Uzskrien Jānis.

Jānis (*uztraukti Lienei*). Ko tu viņai nodarīji?

Liene (*aizvainoti*). Ko es, ko es?

Jānis (*Annai*). Kas tev notika?

Anna (*mierina*). Viss tūlīt būs kārtībā!

Jānis (*Lienei*). Ko stāvi kā sālsstabs! Skrien zvanīt ārstam!

Liene (*purpinot iet prom*). Šī nošķaudās, un man jāskraida apkārt...

Jānis (*pavisam nikni*). Kusties, zoss tāda!

Liene aiziet.

Jānis (*palīdz Annai piecelties*). Nāc, es aizvedīšu tevi uz gultu!

Abi aiziet.

2. aina

Tā pati istaba. Uz galda sēž Liene, šūpo kājas un redzami garlaikojas. Uznāk Dakterīte.

Dakterīte (*sveicina*). Nu, labas dienas jūsmājās. Nu, kur slimnieks?

Liene (*nīgri*). Ko tu nunini, runāt normāli neproti, vai?

Dakterīte apmulst un nezina ko atbildēt.

Liene. Ja meklē Annu, tad šī ir guļamistabā. Un ja man jautātu, tad šī nemaz nav slimā! Tēlo! Uzmanību sagribējies!

Dakterīte (*atcērt*). Pat tad, ja vajadzētu, jums neviens nejaudātu! (*Pagriežas, lai dotos uz guļamistabu pie Annas*).

Liene nošķobās pakaļ. Dakterīte nespēj aiziet, jo uzmanīgi, Jāņa balstīta, uznāk Anna.

Liene (*Dakterītei*). Paskat, kāds teātris! Dancina tikai vīru!

Dakterīte (*atstāj bez ievēribas Lienes piebildi, pagriež viņai muguru un pievēršas Annai*). Anniņ, ja tu esi slimā, tad tev nevajadzēja celties!

Anna. Nemaz neesmu tik slimā, kā viņi te runā. Tas ir pārspīlēts! Noteikti kaut kāda gripa vai kaut kāds cits vīruss. Tevi tikai iztraucēja!

Dakterīte (*laipni*). Nu, ko tur iztraucēja! Tas mans darbs.

Jānis (*uztraukti*). Gripa tā nav, mēs esam potēti!

Dakterīte. Nu, tagad jau tie vīrusi gudri palikuši, var pieķerties arī potētām! (*Sāk kravāt ārā daktera somu*). Nu, tūlītīnās tevi izmeklēsim, gan noķersim to vīrusu!

Liene (*aiz muguras nošņācas*). Stulbums!

Jānis (*paskatās uz Lieni, tad saka Dakterītei*). Vai nepiederošiem nevajadzētu iet prom?

Dakterīte (*piekrīt*). Tā būtu labāk!

Jānis (*Lienei*). Dzirdēji, labāk ieej citā istabā!

*Liene parausta plecus un aiziet. Jānis iekārtojas blakus Annai, redzami uz palikšanu.
Dakterīte pētoši skatās uz Jāni.*

Jānis (*sajūt Dakterītes pētošo skatienu, nesaprot*). Ko?

Dakterīte. Nu, visiem nepiederošiem aiziet!

Jānis (*rāda uz sevi*). Man arī?

Dakterīte piekrītoši māj ar galvu. Jānis neapmierināts aiziet.

Anna. Viņi pārāk daudz par mani uztraucas!

Dakterīte (*nosaka*). Nu, Jānis uztraucas! (*Ķeras pie darba*). Nu, pastāsti, kur kas sāp! (*Mēra temperatūru, apskata mēli, asinsspiedienu u.c. Pie sevis*). Dīvaini! Ļoti dīvaini!

Anna. Nekas tā nopietni... Tikai stipri reibst galva, nelabi, un kājas tādas mīkstas, nevar nostāvēt!

Dakterīte (*pie sevis*). Dīvaini, ļoti dīvaini! (*Annai*). Piecelies!

Anna pieceļas.

Dakterīte (*vēro Annu*). Nu, apsēdies!

Anna apsēžas.

Dakterīte. Nu, piecelies!

Anna pieceļas.

Dakterīte. Nu, apsēdies!

Anna apsēžas. Tā vairākas reizes.

Dakterīte (*pie sevis*). Nu, dīvaini, ļoti dīvaini!

Anna. Kas dīvaini? Kaut kas nopietns?

Dakterīte (*apmulsusi*). Nu nē, drīzāk par maz nopietns!

Anna (*iepriecināta*). Tad es esmu vesela? (*Grib celties kājās*).

Dakterīte (*aptur Annu. Domā*). Nu, man tā vien liekas, ka tev ir tāds īpašs pavasara vīruss. Saucas "Pavasara neprāts".

Anna (*atceras*). Lienei ir tāda jauna nagu laka – arī saucas "Pavasara neprāts".

Dakterīte. Nu, tieši tā, tieši tā, "Pavasara neprāts"!

Uznāk Jānis un Liene.

Jānis (*noraizējies*). Kaut kas nopietns?

Dakterīte (*Jānim*). Aizved Annu apgulties!

Jānis un Anna aiziet.

Liene (*atkal vaļīgi apsēžas uz galda*). Man bija taisnība, vai ne? Nekas nopietns?

Dakterīte (*skatās uz Lieni. Negrib atzīt, ka Lienei taisnība. Tad ātri izdomā un saka*). Viņai ir simptomātiska neirozes šoka trauma!

Jānis ķer pie sirds un apsēžas.

Liene (*izbrīnā*). Kas, kas? Kāda trauma? Viņa, ko, sista vai?

Dakterīte. Ne jau tāda trauma, bet simptomātiska neirozes šoka trauma, šajā pavasarī ļoti izplatīta!

Liene (*tēlo, ka saprot*). Tāda trauma!

Dakterīte. Ir gadījumi, kad tā ir lipīga!

Liene (*satraucas*). Lipīga? Kas ir jādara, lai aizsargātos?

Dakterīte. Ik pēc stundas jāmazgājas aukstā dušā.

Liene (*nepatikā noskurinās*). Siltā nevar?

Dakterīte (*tēlotā nopietnībā*). Siltā ūdenī slimība aktivizēsies!

Liene (*domā*). Tā ir nopietna slimība?

Dakterīte. Nopietna? Nezinu. Mati sāk izkrist, svarā pieņemas un galvenais... (*pieliecas tuvāk un saka kā noslēpumu*) ... sāk augt ūsas!

Liene (*šausmās*). Ūsas? Es laikam ieiešu tajā dušā!

Dakterīte (*atgādina*). Katru stundu!

Liene (*atkārto*). Katru stundu! Kāda šausmīga slimība, un viss tās muļķes Annas dēļ!

Aizsteidzas. Uznāk Jānis.

Jānis. Ko teiksiet – kas Annai kait?

Dakterīte. Nu, neuztraucieties, viss būs labi! Slimība ir ārstējama. Tikai jums būs kaut kas jāizdara!

Jānis. Kas?

Dakterīte. Nu, nāciet, es jums visu izstāstīšu!

Abi aiziet.

3. aina

Tā pati istaba. Uz galda sēž Liene un cītīgi lasa Medicīnisko enciklopēdiju.

Liene (*pie sevis burbina*). Simotātisks nervozs šoks... (*Dusmīgi aizcērt grāmatu*). Kas tā par ellīgu slimību, kuras pat Medicīniskajā enciklopēdijā nav? (*Nošķaudās*).

Uznāk Dakterīte. Liene nošķaudās vēlreiz.

Dakterīte. Nu, kas tad noticis? Slimiņa?

Liene (*nolec no galda. Dusmīgi*). Man no tām aukstajām dušām piemetušās iesnas! Cik ilgi vēl?

Dakterīte (*domā*). Nu, ja jau iesnas, tad jau būs jābeidz!

Liene (*vēlreiz nošķaudās*). Tas ir labi! (*Aiziet*).

Dakterīte uzliek somu uz galda un sāk tajā kaut ko kārtot. Uznāk Vecā Mokša.

Vecā Mokša (*skaita*). Kā Vecā Mokša klāt,
Tā visas slimības un kaites
Pašas projām bēgti sāk.
(*Ierauga Dakterīti un dusmās iešņācas*). Ko tai te vajaga?

Dakterīte (*priecīgi*). Nu tad beidzot, cik ilgi var gaidīt?

Vecā Mokša (*sākumā grib atkal uzsākt lamāšanās tūri, bet pēc Dakterītes teiktā apmulst. Sāk purpināt.*) Gaidīji? Par ko tu, Dakteriene, runā, būsi pēdējo saprātu pazaudējusi, ko? Gaidījuse! Kādas muļķības! Ne jau tu mani izsauci!

Dakterīte. Nē, tieši es palūdzu, lai tevi izsauc!

Vecā Mokša (*domā. Netic*). Zinu, tā ir kāda jauna doma, kā man darbu atņemt! Es te nepaliek, es iet mājās!

Dakterīte (*aptur viņu*). Nu, nē, es tieši piedāvāju tev darbu!

Vecā Mokša (*domā, tad nomierinās*). Ak, tā? Nu, labi! Ko vajaga?

Dakterīte. Nu, te ir viena jauna sieviete, kas ir vesela...

Vecā Mokša (*pielec kājās*). Gribi lai es veselu cilvēku ārstēju? Tavu viltību!

Dakterīte. Nu nē, viņa ir vesela... Tas ir, nav vesela... Ir viņa, ir vesela, bet jūtas slima. Nu, es domāju, tas ir uz nervu pamata. Tu man palīdzēsi noskaidrot, par ko viņa tā uztraucas?

Vecā Mokša (*secina*). Atkal traks?

Dakterīte. Nu, uz to pusi!

Vecā Mokša. Kā traks, tā Vecajai Mokšai ārstēt!

Dakterīte. Nu, viņu nemaz nevajaga ārstēt, es tev jau teicu!

Vecā Mokša (*aizvainota*). Tu domāt, ka Vecā Mokša ārstēt tikai tad, kad nevajaga ārstēt?

Dakterīte (*apjūk. Domā*). Nu... nu... nu, viņu vajaga ārstēt tā, kā tu ārstē, ar buršanos! Viņai pašai ir jāsaprot sevi, par ko uztraucas, no kā tā slimība! Psihologija, tu saproti?

Vecā Mokša. Mokša psihologiju nesaprot, bet noburt varam!

Dakterīte. Nu nē, viņu vajaga atburt!

Vecā Mokša. To arī mēs varam!

Dakterīte. Nu, tad ārstēsi?

Vecā Mokša (*piekrīt*). Ja jau tu nevar, tad Vecajai Mokšai vajadzēs varēt!

Dakterīte (*sauc*). Jāni, ved Annu šurp! Vecā Mokša klāt, visas slimības un kaites pašas projām bēgti sāk!

Uznāk Jānis un Anna. Anna patiesi izskatās slima. Uznāk arī Liene.

Vecā Mokša. Ar ko slimojam?

Jānis (*skaidro*). Dakterīte teica, ka tas tāds īpašs vīruss, saucas "Pavasara neprāts".

Liene (*pa vidu*). Uz trakumsērgas pusi!

Vecā Mokša dusmīgi noskata Lieni, un viņa bailēs atkāpjas. Tēlo, ka viss notiekošais uz viņu neattiecas, bet prom neiet. Vecā Mokša sāk Annas izmeklēšanu ar ļoti dīvainām metodēm – plaukšķina pa galvu, staipa locekļus, skraida apkārt.

Jānis (*vēro visu, šaubās jautā Dakterītei*). Domājat, ka tas palīdzēs?

Dakterīte (*klusī atčukst*). Nu, sliktāk nebūs!

Jānis (*vēl kādu brītiņu vēro Vecās Mokšas izdarības. Dakterītei*). Skaidri zināt, ka sliktāk nebūs?

Dakterīte nomierinoši uzsit uz pleca.

Anna (*Vecajai Mokšai*). Jūs man neliksiet piecelties, apsēsties, piecelties, apsēsties, kā Dakterīte! Viņa man kādas desmit minūtes tā mocīja.

Vecā Mokša (*pieliecas pie Dakterītes*). Tā ir kaut kāda īpaša ārstēšanas metode?

Dakterīte. Muļķības, kas tā par ārstēšanas metodi! Es biju apjukusi, un man vajadzēja laiku, lai padomātu. Nu, nevar izrādīt pacientam, ka nezini, kas viņam kait!

Vecā Mokša (*Annai*). Es arī gribu, lai jūs tā ceļaties, apsēžaties, kādas desmit reizes!

Anna sāk to darīt.

Dakterīte (*neizpratnē. Vecajai Mokšai*). Kāpēc tā?

Vecā Mokša. Vecajai Mokšai arī vajaga padomāt. (*Annai*). Pietiek! Vajadzēs burties! Vajaga sudraba krucifiksu, spoguļi, kristāmo trauku, sarkanu rožu klēpi, kaltētus sikspārņus, trīs zalkšu ādas un vienu dzīvu zalkti, un vēl desmit nevainīgas meitenes!

Jānis (*domā*). Nu, to visu iepriekš nosaukto es vēl varētu sagādāt, bet desmit nevainīgas meitenes? Tas varētu būt pagrūti. Vai nevar ārstēt kaut kā savādāk?

Vecā Mokša (*pie sevis prāto*). Kāpēc ne? Var ārstēt ar kumelīšu uzlējumu.

Jānis (*izbrīnīts*). Un viss?

Vecā Mokša. Jā! Pāris dienas dodiet kumelīšu tēju, ja tas nepalīdzēs, tad piezvanīt! Ķersimies pie stiprākām metodēm – govs sūdu kompresēm, sīpolu, piparu un vērmeļu novārījuma dzeršanas. Pēc pieredzes zinu, tas ļoti labi palīdz! Vienreiz izdzer tādu novārījumu un simts gadus vairs slimot negribas!

Jānis. Es ticu!

Vecā Mokša, Dakterīte (*sāk taisīties uz promiešanu*). Tad nu mēs iesim! (*Abas aiziet*).

Jānis (*Annai*). Nāc, es nolikšu tevi gulēt! (*Abi aiziet*).

Liene (*Jauni izspļauj*). Cirks! (*Aiziet*).

4. aina

Tā pati istaba. Uz galda sēž Liene. Uznāk Jānis. Ierauga Lieni, grib iet prom.

Liene (*apstādina Jāni*). Kur steigies? Pēdējās dienas tu ar mani nemaz nesarunājies!

Jānis. Es arī agrāk ar tevi neko daudz nerunāju.

Liene. Tagad tu vairāk nerunā... Un es arī zinu kāpēc!

Jānis (*izaicinoši*). Kāpēc tad?

Liene. Tāpēc, ka negribi atzīt, ka man bija taisnība.

Jānis. Par ko taisnība?

Liene. Par Annu, protams!

Uznāk Vecā Mokša un Dakterīte. Paliiek skatuves malā. Jānis un Liene viņas nemana un runā tālāk.

Jānis. Kāda taisnība? Par mīļāko? Viņai mīļākā nav!

Liene (*nolec no galda un pienāk Jānim pavisam klāt*). Tu negribi atzīt, ka es tev patīku! Negribi atzīt, ka Anna tev nav piemērota. Kas viņa par sievu! Laba sieva rūpētos par savu vīru, nevis liktos gultā un tēlotu slimu.

Jānis (*atbīda Lieni*). Ne tev par to spriest! (*Pagriežas un aiziet*).

Liene (*ierauga Veco Mokšu un Dakterīti*). Ko lūrat, raganas tādas?

Dakterīte (*norāda uz Veco Mokšu*). Ragana ir viņa, es esmu Dakterīte! Un būt par raganu tik un tā ir labāk, nekā būt par maitu!

Liene (*dusmās*). Maita! Lūras gar stūriem un pašas nezina ko runā! (*Pagriežas un aiziet*).

Vecā Mokša (*dusmīgi*). Pasties, ko darās! Ne kauna, ne goda! Manā jaunībā tādas plikas ar nātrēm pēra. Šitāda spindzele, a!

Dakterīte (*piekrīt*). Spindzele!

Vecā Mokša. Ar kāju pa pakaļu un ārā! Kāpēc tādu tur mājā?

Dakterīte. Māsa viņa Annai! Nevar tā vienkārši padzīt.

Vecā Mokša (*nevar nomierināties*). Māsa, ne māsa! Par šitādām lietām ar kāju pa pakaļu un ārā!

Dakterīte (*domā*). Tā arī būs! Lūk, vaina! Anna noteikti jūt, kāda ir māsa, grib viņu padzīt, zemapziņā, bet nevar! Māsa taču... (*Priecīga*). Lūk, arī zāles! Jāizstāsta, kas notiek, kāda tā māsa ir, un meitēns būs vesels!

Vecā Mokša (*šaubās*). Kā tā, ies klāt un teiks – tava māsa ir maita? Vecā Mokša tā nevar!

Dakterīte. Es arī nevaru. Nu, vajaga kaut kā, tā tieši ne – caur puķītēm!

Uznāk Anna.

Anna. Dzirdēju jūsu balsis. Nācu sasveicināties.

Dakterīte. Nu, kā jūties?

Anna. Labāk, bet pilnīgi vesela vēl neesmu!

Vecā Mokša (*sarosās*). Būs jāvēra tas drīģeņu virums!

Anna (*bailīgi*). Nē, nē, man pāries arī ar kumelītēm, nevajag tās drīģenes!

Dakterīte (*rāda zīmes Vecajai Mokšai*). Par puķītēm!

Vecā Mokša (*tāpat pretī*). Pati par savām puķītēm!

Anna (*nesaprot*). Par kādām puķītēm?

Dakterīte (*samulsusi. Nezin, kā sākt*). Es domāju... nu, man liekas... nu, mums liekas... noteikta situācija ģimenē... zināmi apstākļi... psiholoģiskais spiediens... savstarpējās attiecības... saspīlējums savstarpējās attiecībās...

Anna. Es nesaprotu, ko jūs gribat pateikt!

Vecā Mokša (*pabīda Dakterīti malā*). Prasti runājot, tava māsa knakstās ap tavu vīru, draudzenīt! Un vispār, tā spindzele ir īsta maita, jauc te tikai gaisu! Trenc tu viņu ārā no mājas, un būsi vesela uz vietas!

Anna (*nesapratnē*). Nevar būt, jūs kaut ko jaucat! Mana māsa nekad man ko tādu nenodarītu! Viņa ir mana māsa, un es viņu mīlu!

Dakterīte. Mēs pašas redzējām!

Anna. Neticu!

Vecā Mokša. Kam mums melot! Pajautā vīram pati!

Anna (*sauc*). Jāni!

Uznāk Jānis. Aiz viņa Liene.

Anna. Tu nevari iedomāties, ko viņas abas iedomājušās – it kā tu un Liene...

Jānis (*pārtrauc Annu*). Es dzirdēju, ko viņas teica! Un tā ir taisnība! Man jau sen vajadzēja tev pateikt. Uzreiz vajadzēja to spindzeli izmest ārā! Nevajadzēja viņu vispār laist pār sliekšni!

Anna pagriežas pret Lieni.

Liene (*atkāpjas. Sāk taisnoties*). Es jau neko, es tikai pajokoju! (*Anna kļūst nikna, tuvojas Lienei. Liene atkāpjas un turpina murmināt*). Ko tad es tur, viņš pats man līda klāt...Un tu! Neproti novērtēt tādu vīru! Varbūt es viņu mīlu vairāk nekā tu!

Anna (*paķer slotu. Krata pret Lieni*). Zini, es visu laiku to jutu! Domāju, ka tās ir manas iedomas! Vainoju sevi, ka par tevi tā domāju, bet tu... Ārā no manas mājas!

Liene pārbīstas, prom.

Jānis (*apmierināts*). Sen tā vajadzēja!

Anna (*pagriežas pret viņu ar visu slotaskātu*). Skaties, ka tu ar nedabū!

Jānis. Par ko tad es?

Anna. Par klusēšanu!

Dakterīte (*jautā Annai*). Nu tagad tu jūties labāk?

Anna (*sapurinās*). Es jūtos ļoti labi! Paldies jums abām! Vienkārši brīnišķīga izdziedināšana!

Jānis un Anna aiziet.

Dakterīte (*apmierināta Vecajai Mokšai*). Nu, ragana tu tāda! Labu darbu esam izdarījušas!

Vecā Mokša (*piekrīt*). Laikam varam arī kaut ko kopā darīt! Bet tu tik un tā esi indētāja!

Dakterīte. Bet tu – ragana!

Vecā Mokša. Indētāja!

Dakterīte. Ragana!

Abas aiziet.